de a descoperi și a combate răul, indiferent unde l-ar întâlni, o pledoarie pentru cei angajați, pentru cei cărora „le pasă" de tot ce se întâmplă în jurul lor.

Ca realizare dramaturgică, însă, piesa lui Asenov nu reușește să acopere ideile interesante pe care le propune discuției. Personajele reprezintă destul de simplist, de inabil, una sau alta dintre pozițiile care intră în conflict; evoluția lor și a acțiunii este adesea previzibilă până la replică, soluțiile sînt „gata", nu decurg organic din desfășurarea evenimentelor. Surprina spectatorului este deci aceea de a consulta aceste conținuturi, extrapolînd pe cît posibil stîngăcile construcției dramatice. Intențiile regizorale le întîlnim char exprimate în cuiatul de sală. Discutînd despre calitățile piesei, Mihai Radulescu îi descoperă „harul de a teoriza frumos", care „se îndreaptă spre o modalitate în spectacol mai altfel decît cele pe care le practicăm". Dorința de „mai altfel" se concretizează, însă, nefericit, într-un ton catrafusist de minimă rezistență. Ritmul alert pe care spectacolul și-l propune se reduce la o agitație aproape permanentă, la o desfășurare „zvîrlită", absolutoare. Regia încearcă, după declarația aceluiași program de sală, să evite rutina, căile bătute, dar ajunge tot la subluxuri (poate altele decît aceleu cunîte cu bună știință).

În privința interpretării se pot formula, în general, aceleași constatări, aceleași dezaprobări. O caracterizare excesivă și lipsită de virtuți artistice la Constantin Zărnescu, Valeriu Bocia, Radu Corlohan. Mai veridice, mai nuanțate — deși handicapate de textul spectacolului și de unele inadvertențe ale textului — personajele realizate de Cornelia Chertes, Andreea Raicu, Ion Focșa, Dem Nicolescu. Ceilalți interpreți rămîn prezențe neconvingătoare, cu momente mai bune sau mai proaste, dar fără substanță reală.

Cristina Constantiniu

Teatrul de Comedie și Revistă „Ion Vasilescu"

REFLECTORUL REVISTEI

Era firesc ca un teatru, purtînd titlul de „revistă și comedie" să-și revadă deznădăjduiții spectatorii, oțaduri să le ofere bucuria unui nou spectacol muzical, artistic. În măsură a fi pe placul și spre desfătarea turiștilor.

Reflectorul revistei marchează un moment notabil în cariera spectacolelor de acest gen, prezentate de Teatrul „Ion Vasilescu". Existînd dramuri pînate, *regizorul* Nicolae Francisti a încheiat un spectacol unitar, plin de fantezie și prospețime, bine dozat cu scene de balet, muzică, cuplete, monologuri. Noua în contextul spectacolului este încercarea și reușita de a completa cadrul acțiunii și monologului, al celebrului cuplet „gen Tănase" printr-o mișcare amplă a baletului și interpreților prezentatori, ceea ce dinamizează textul și amplifică cadrul spectacolului. Chiar dacă nu totdeauna fonte bazoase, cupletele au meritul de a fi încercat să abordeze teme majore pe plan social și etic, fapt care de asemenea majorează substanța numerelor. Regizorul a fost ajutat în primul rînd de excelenta coregrafie a neobositului și inventivului Sandu Fayer (baletele sale au un fir tematic, o linie grafică modernă, o mișcare unitară, cu bune efecte atît pe planul mecanicului lirice cît și al celor comice), și de sportul lui Valeriu Grigorescu, care a compus, interpretat și condus partitura muzicală cu temperament și precizie. Bogheta sa a realizat totodată o legătură continuă între text, muzică, coregrafie. Meșteșugite aparții unui minunchi de compozitori de valoare: Lazarescu Profeta, Aurel Giroveanu, Mișu Ionescu, Marius Teicu, Aurel Manolache, Florin Bogardo și Valeriu Grigorescu, cu o linie caracteristică pregnantă.

Scenografia Olgăi Mațiu — remarcabilă — a devenit o valoare predominantă a montării — decor și costume strălucitoare, pline de grație și fantezie.

Așa cum notam, din păcate, nu toate cupletele și scenetele scrise de Petre Bărbulescu și Corpi Răbulescu au avut bor și loc; dar prin interpretarea elitorva talentați actori (Marioara Cercel, Dinu Cezar, Dunea, Ion Hulpan, Marioara Avram), textele unor scenete: *Incercătura*, *Calul și bicicleta*, *Mișcări și ei o pîine*, *ea și Ea sînt fericiva lui Costică* — au căpătat totuși un oarecare farmec și relief.

Trebuie semnalat că la reușita acestei reviste a contribuit în mare măsură corpul de balet, căruia îi revin în mod special cuvinte de laudă. Deși nu cunoaștem numele baleriniior și baleriniior de la Teatrul „Ion Vasilescu" (în foaie-program nu sînt trecute !) lor li se cuvine un certificat de virtuozitate. Din grupul unit rodus al soliștilor de muzică ușoară, am reținut-o doar pe Lucky Marinescu, cu voce și mișcare scenică.

Linia spectacolului, vie, tinerească, plăcută, meritii relevată și în măsură în care ne-am întîlnit nici cu vulgaritatea, nici cu gluma ieftină. De acest succintus ultimul precizări revistei a teatrului din Ștefan cel Mare: ca o încercare, colectivul tînărul să ridice nivelul reprezentațiilor sale la valoarea atestiei „portretului eroi" — „Ion Vasilescu".

T. Z.

VIITORUL ROL

VICTOR REBENGIUC

— *Mi se pare că e prima întîlnire cu Bernard Shaw...?*

— Nu chiar. E adevărat, însă, că e cam multișor de cînd am jucat, prima dată, într-o piesă de Bernard Shaw. Și anume, *Profesiunea doamnei Warren*, unde interpretam rolul tînărului Frank Gardner.

— *Cum l-ați primit pe Higgins din Pygmalion?*

— Cu multă plăcere. Nu mi s-a întîmplat de multă să primesc cu atîtă plăcere un asemenea rol. Dar, trebuie să mărturisesc de la început, atît și puțin timorat de importanța și valoarea rolului, mai ales dacă mă gîndesc la marile personalități artistice care au jucat acest rol. Nu este un lucru care să mă mai pună pe gînduri faptul că a fost jucat de mari actori ca George Vraca, Fory Etterle și George Constantin.

Am fost curios să cunoștință cu Higgins de foarte curînd, de cînd am fost distribuit. Și, ca să fiu sincer, nu m-am gîndit niciodată la el. Abia de aruncînd începe repetiția la rol. Ar fi prematur să vorbesc despre personajul meu, cum și ce fel am să-l fac, mai ales că rămîne în cîteva cuvinte. Spectatorii lui Pygmalion n-au nevoie de o prezentare cu atît cunoscută pe Higgins sau pe celelalte personaje, Eliza cei Pickering. Întîlnirea lor pe scenă le determină și le luminează caracterele.

Prioseze un ajutor foarte substanțial din partea maestrului Mosi Ghelerter, cu care lucrez pentru prima oară, deși, aredeși, ne-am dorit de foarte multă vreme o colaborare. Am cu partenerii pe Beate Fredanov, Fory Etterle, Tonia Garoiu, Mariana Mihuț (Eliza), cu care mă întîlnesc pentru prima dată pe scenă, Gina Patrichi, Ion Marache, Valeria Munteanu.

— *Problema de interpretare...?*

— Sînt multe. Dar ele depind de rol. Viitorul rol are dificultățile lui. Ca Higgins, cum spuneam, am multe. E însă un rol nespus de generos, meritînd străduința să răzbești orice dificultăți de interpretare. Nu aș putea — nici nu vreau — să vorbesc de pe acum despre o linie a rolului. În general, eu-mi place să vorbesc despre un rol la care lucrez. Munca noastră este plină de neprevăzut; plăcerea cea mai elocventă a unui artist despre rolul lui este ceea ce face, în cele din urmă, din el...